

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4683/2020
02.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ обоје из ..., са пребивалиштем у селу ..., чији је заједнички пуномоћник Жарко Станисављевић адвокат из ..., против тужене Компаније „Дунав осигурање“ АДО Београд - Филијала Лесковац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1972/19 од 20.02.2020. године, у седници већа одржаној 02.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1972/19 од 20.02.2020. године, става другог и трећег изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1972/19 од 20.02.2020. године, става другог и трећег изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 3786/17 од 06.02.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и обавезана је тужена да му, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног страха као последице саобраћајне незгоде, исплати износ од 40.000,00 динара са законском затезном каматом од 06.02.2019. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован део тужбеног захтева којим је тужилац АА тражио да се обавезе тужена да му, на досуђени износ нематеријалне штете из става првог изреке пресуде, исплати законску затезну камату од дана подношења тужбе 03.11.2017. године до дана пресуђења 06.02.2019. године. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле ББ и обавезана је тужена да тужили, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног страха као последице саобраћајне незгоде, исплати новчани износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 06.02.2019. године до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је како неоснован део тужбеног захтева тужиле ББ којим је тражила да се обавезе тужена да јој, на досуђени износ нематеријалне штете из става трећег изреке пресуде, исплати законску затезну камату од дана подношења тужбе 03.11.2017. године до дана пресуђења 06.02.2019. године. Ставом петим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете за издавање полицијског записника,

исплати новчани износ од 1.530,00 динара са законском затезном каматом од дана уплате 13.09.2017. године до коначне исплате. Ставом шестим и седмим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца АА у делу накнаде материјалне штете због оштећења на возилу и због немогућности коришћења моторног возила за време поправке. Ставом осмим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 128.122,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 1972/19 од 20.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена је пресуда Основног суда у Лесковцу П 3786/17 од 06.02.2019. године у ставу петом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у првом и трећем ставу изреке, тако што су одбијени тужбени захтеви тужилаца којим је тражено да се обавезе тужена да, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног стаха као последице саобраћајне незгоде, исплати тужиоцу АА износ од 40.000,00 динара са законском затезном каматом од 06.02.2019. године до коначне исплате, а тужиљи ББ износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 06.02.2019. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у погледу одлуке о трошковима парничног поступка, садржане у осмом ставу изреке првостепене пресуде, тако што је одређено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, става другог и трећег изреке, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом је одлучено о захтеву за накнаду штете за претрпљени страх. Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужилаца, јер потреба за уједначавањем судске праксе у овој врсти спора не постоји. Одлука другостепеног суда о основаности тужбеног захтева заснована је на примени одговарајуће одредбе материјалног права - члана 200. Закона о облигационим односима, и у складу је са становиштем судске праксе да накнада нематеријалне штете за претрпљени страх припада оштећеном само у случају када је страх био интензиван и дужег трајања, те да се накнада за овај вид неимовинске штете може досудити и када интензиван страх кратко трајао, али под условом да је настао поремећај у психичком стању оштећеног. Указивање тужилаца на постојање другачијих одлука не указује и

нужно на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Такође, нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба у овом спору поднета је 03.11.2017. године. Првостепена пресуда донета је 06.02.2019. године, а другостепена пресуда дана 20.02.2020. године.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у којем вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужилаца није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

Ревизија тужилаца није дозвољена ни на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којим је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду првостепеног суда и одлучио о захтеву, јер се наведена одредба не примењује у посебном поступку у спору мале вредности.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић